

Arrest

nr. 283 316 van 17 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022, tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 oktober 2019 wordt verzoeker aangehouden door de politie van Antwerpen omwille van een winkeldiefstal.

Op 8 oktober 2019 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, met een inreisverbod van drie jaar.

Op 15 april 2020 doet verzoeker een aangifte van de erkenning van een kind met name B.S. Op 13 augustus 2020 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand de beslissing tot weigering van de erkenning van het kind na negatief advies van het parket.

Op 10 februari 2021 doet verzoeker opnieuw een aangifte van de erkenning van het kind B.S. die op 27 augustus 2021 opnieuw wordt geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Op 22 augustus 2021 doet verzoeker aangifte van de erkenning van het kind A.K.S. De ambtenaar van de burgerlijke stand beslist op 28 april 2022, na negatief advies van het parket, ook deze erkenning te weigeren.

Op 20 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 30 september 2022 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Skopje.

Op 20 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Antwerpen op 20/09/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam . K.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)1995

geboorteplaats : onbekend

nationaliteit : Noord-Macedonië

In voorkomend geval, alias: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20/09/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08/10/2019 dat hem betekend werd op 08/10/2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard meteen inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij getrouwd is met mevrouw S., D. ("(...)1984, nationaliteit: Noord-Macedonië). Betrokkene brengt hier echter geen bewijs van binnen. Volgens het Rijksregister is mevrouw S.

ongehuwd en is zij sinds 12/03/2014 wettelijk samenwonend met de heer E., K.(°(...))1981), al zou zij in de feiten samenwonen met betrokkene. Bij mevrouw S. en betrokkene zouden tevens zes kinderen wonen. 4 daarvan zouden uit vorige relaties zijn van mevrouw S.. Betrokkene verklaart 2 kinderen met mevrouw S. te hebben, zijnde S. B. E. (“(...)2020) en S., A. K. (“(...)2021), beide met de Noord-Macedonische nationaliteit. Betrokkene heeft getracht beide kinderen te erkennen, doch telkens na advies van het parket van de procureur des Konings van Antwerpen, weigerde de gemeente de erkenning, daar uit het onderzoek telkens bleek dat de erkenning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene kan niet aantonen dat hij de biologische ouder is van de kinderen. Indien betrokkene wel kan aantonen dat ouderschap, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Zelfs indien betrokkene de vader zou zijn, opent het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn niet zonder meer het recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van zijn kinderen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient terug te keren naar zijn land van herkomst om een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen wanneer twee derde van de termijn van het inreisverbod verlopen is. Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven. Het is in het belang van het kind dat diegene die verklaart hun vader te zijn, zich via de wettelijke kanalen registreert en zodanig in een positie komt dat hij voor zijn kinderen een vaderlijke en zorgende functie kan uitoefenen.

Betrokkene verklaart dat hij spatadres heeft waardoor het soms moeilijk stappen is.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens het verbod van willekeur aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“A. Geschonden bepalingen

- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- artikel 74/11§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “de Vreemdelingenwet”);
- de materiële motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het verbod van willekeur.

B. Bestreden beslissing

De bestreden beslissing stelt dat :

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten”:

(...)

-(...)

C. Grieven

Artikel 8 van het EVRM stelt dat “

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie ”.

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven stelt dat “Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten onder meer rekening met:

- het familie- en gezinsleven;

- de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,

en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement ”.

Er dient te worden vermeld dat er op de Belgische Staat een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 8 EVRM.

Art. 8 E.V.R.M. is van openbare orde en direct toepasselijk in het intern Belgisch recht.

De RvV oordeelt in zijn arrest nummer 56.201 van 17 februari 2011 dat in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of er sprake is van een onrechtmatige inmenging. Hij plaatst zich hiervoor op het tijdstip waarop de administratieve beslissing is genomen. Aangaande de begrippen privé-, familie- en gezinsleven stelt de RvV: “Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992,

Niemietz/Duitsland, § 29).De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.”

De RvV wijst er hierbij ook op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, er in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen “bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden” moeten worden aangetoond. Hierbij wordt verwezen naar het arrest Mokrani t.Frankrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 15 juli 2003. Bij de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven wordt rekening gehouden met alle indicaties die worden aangebracht, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen familie (RvV 24 februari 2011, nr. 56.665; RvV 25 februari 2011, nrs. 56.778 en 56.792; RvV 4 april 2011, nr. 59.214).

2. Verzoeker kreeg bij de bestreden beslissing toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, 6° van Vreemdelingenwet echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. Dat verzoeker echter zinnens was diens verblijf te regulariseren.

Dat verzoeker immers stappen had gezet teneinde het biologisch vaderschap van 2 van diens kinderen te laten vaststellen.

Dat verzoeker minstens het “bezit van staat” had ten aanzien van deze 2 kinderen.

Dat onder geen enkel beding kan worden getwijfeld aan het feitelijk gezin dat verzoeker vormde met zijn partner en de 6 kinderen. Dat deze laatsten hem zien als hun vader.

3. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht.

Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de vreemdeling moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt als volgt : “Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen wanneer twee derde van de termijn van het inreisverbod verlopen is.”

Overwegende dat verzoeker geen visum nodig had voor België.

Overwegende dat verzoeker een feitelijk gezin vormt met mevrouw S. en 6 kinderen.

Overwegende dat verzoeker inderdaad niet meteen op een adequate manier de correcte stappen ondernam om zijn verblijf te regulariseren.

Dat hij niettemin heeft getracht zijn verblijf te regulariseren. Dat hij trachtte zijn kinderen te erkennen.

Dat door de verwerende partij bovendien niet kan worden bewezen dat verzoeker nooit gehoor heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08/10/2019.

Overwegende dat verzoeker in België getracht heeft werk te zoeken met het oog op het financieel ondersteunen van zijn gezin.

Het is de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 74/11 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Het inreisverbod van 20/09/2022 werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Deze summiere motivatie kan niet in aanmerking worden genomen :

Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker niet onmiddellijk een document kan voorleggen waaruit een legaal verblijf blijkt en als zou verzoeker geen gehoor hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08/10/2019, is manifest onjuist, voorbarig en minstens volstaat een dergelijke motivering niet.

Dat het onder geen enkel beding de bedoeling zou zijn voor verzoeker om de Belgische staat te misleiden dan wel zich te willen onttrekken aan enige dienstige vaststelling. Dat verzoeker door eens samenloop van omstandigheden zijn verblijf nog niet kon regulariseren.

Dat voor verzoeker in casu het doel de middelen heiligde, gelet op een dreigende verarming van het gezin en hij een job diende te vinden. Immers was er de covid-19 pandemie die zwaar inhakte op het gezin.

Dat verzoeker op korte termijn wel degelijk de nodige documenten had kunnen voorleggen dewelke een vermoeden zouden doen ontstaan als zou het verblijf van verzoeker in casu niet langer illegaal moeten zijn.

Dat bovendien verzoeker het grondgebied ondertussen op vrijwillige basis heeft verlaten en er op dat vlak onder geen enkel beding sprake is of is geweest van enige intentie tot onderduiken of onttrekking aan de overheden of bevoegde administraties.

Dat verzoeker daadwerkelijk gehoor geeft aan beslissingen van de administratieve overheid.

Dat echter geen genoeg onderzoek werd gedaan door de Belgische Staat naar een schending van het art. 8 EVRM.

Dat immers geen verder onderzoek werd gedaan naar het gezin van de verzoeker.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven¹. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd². In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

“Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen”.

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onvolledig zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De bestreden beslissing impliceert dat Verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig document en/of dat het minstens zo is dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissing in een summiere motivering stelt als zou verzoeker niet wensen mee te werken met de overheden of dit niet zou hebben gedaan.

Quod non, Verzoeker heeft wel degelijk meegewerkt met de overheid.

Verzoeker zal op heden het grondgebied vrijwillig hebben verlaten en derhalve gevolg hebben gegeven aan de administratieve beslissing die genomen zijn in zijn dossier.

Dat verzoeker geen beroepsprocedures instelt tegen het tussengekomen bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel tegen het inreisverbod, de bestreden beslissing.

Dat hij zulks doet teneinde in de mogelijkheid te zijn om zijn kinderen terug te zien vóór het verstrijken van 2/3den van het inreisverbod van 2 jaar. Dat verzoeker namelijk vroeger dan dat een gezinsherenigingsprocedure willen opstarten, immers onmiddellijk nadat hij en zijn partner de biologische afstamming van hun gezamenlijke kinderen hebben kunnen finaliseren.

Dat er derhalve nergens kan worden afgeleid als zou verzoeker de effectieve verwijdering van het Belgisch Grondgebied niet zou hebben aanvaard.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het vluchtgevaar/risico op onderduiken onvoldoende aangeeft en onvoldoende aantoon dat er inzake geen andere maatregelen mogelijk zijn. (Cass., 27 juni 2012, P12.1028F, www.cass.be).

In casu stelt de Dienst Vreemdelingenzaken het vluchtgevaar/risico op onderduiken niet vast, zij baseert zich enkel op het gebrek aan bezit van reis en/of binnenkomstdocumenten van verzoeker. Er dient verder te worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker geen vluchtgevaar is.

Dat er onder geen enkele beding kan worden vanuit gegaan als zou verzoeker willen vluchten, en/of onderduiken voor de autoriteiten. Verzoeker heeft zich nooit aan enige dienstige vaststelling willen onttrekken

Dat de genomen administratieve beslissing dientengevolge disproportioneel is, daar waar ze verzoeker een inreisverbod van 2 jaar oplegt en het verzoeker op die manier onmogelijk maakt zich te herenigen met zijn gezin.

Dat er in dit dossier zelfs werd overgegaan tot vrijheidsberoving met alle psychologische gevolgen van dien en uit de genomen beslissingen nooit duidelijk is gebleken waarom niet eerder gekozen werd voor minder ingrijpende maatregelen, en dientengevolge schenden de administratieve beslissingen de motiveringswet van 29 juli 1991 (K.I. Bergen 3 mei 1996, Rev. dr. étr. 1996, p. 220).

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het weerhouden van een inreisverbod jegens verzoekende partij een schending zou uitmaken van zijn subjectieve rechten.

Dat verzoeker namelijk ernstig geraakt wordt in diens gezinsbeleving.

Verwerende partij heeft in casu aldus niet ernstig onderzocht of verzoeker daadkrachtige beweegreden had voor haar verblijf in België en dit terwijl er aan verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten zonder dat haar enige termijn wordt gegeven voor (vrijwillig) vertrek en hem een inreisverbod werd opgelegd van 2 jaar.

Dat er geen afdoend onderzoek werd gedaan naar de specifieke gezinssituatie van de verzoeker.

Dat het verblijf in een gesloten centrum voor verzoeker enorm zwaar heeft doorgewogen.

Dat verzoeker nu het Belgische grondgebied vrijwillig zal hebben verlaten en pas zal terugkeren indien er geen sprake meer is van een inreisverbod jegens zijn persoon en hij over een ondubbelzinnige en tegenwerpelijke verblijfstitel beschikt.

3. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing art. 8 E.V.R.M., artikel 74/11§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

2.2 Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat er niet kan worden getwijfeld aan zijn gezinsleven met zijn partner en twee kinderen. Hij heeft stappen gezet om het biologisch vaderschap van zijn kinderen te laten vaststellen en hij stelt dat hij minstens het 'bezit van staat' heeft ten aanzien van zijn kinderen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de

persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt aangaande zijn gezinsleven het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat hij getrouwd is met mevrouw S., D. (“(...)1984, nationaliteit: Noord-Macedonië). Betrokkene brengt hier echter geen bewijs van binnen. Volgens het Rijksregister is mevrouw S. ongehuwd en is zij sinds 12/03/2014 wettelijk samenwonend met de heer E., K. (“(...)1981), al zou zij in de feiten samenwonen met betrokkene. Bij mevrouw S. en betrokkene zouden tevens zes kinderen wonen. 4 daarvan zouden uit vorige relaties zijn van mevrouw S.. Betrokkene verklaart 2 kinderen met mevrouw S. te hebben, zijnde S. B. E. (“(...)2020) en S., A. K. (“(...)2021), beide met de Noord-Macedonische nationaliteit. Betrokkene heeft getracht beide kinderen te erkennen, doch telkens na advies van het parket van de procureur des Konings van Antwerpen, weigerde de gemeente de erkenning, daar uit het onderzoek telkens bleek dat de erkenning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene kan niet aantonen dat hij de biologische ouder is van de kinderen. Indien betrokkene wel kan aantonen dat ouderschap, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.”

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat het vaderschap van de twee kinderen door de ambtenaar van de burgerlijke stand niet werd erkend, telkens na negatief advies van het parket, omdat de erkenning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Tevens blijkt uit de beslissing dat verzoeker de biologische band met de kinderen niet heeft aangetoond. Waar verzoeker thans stelt dat hij ‘stappen’ heeft ondernomen om zijn biologische vaderschap te laten vaststellen, toont verzoeker dit niet aan met een begin van bewijs. Noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker aangaande de biologische band ‘stappen’ heeft ondernomen. Waar verzoeker stelt dat zijn kinderen hem als hun vader zien, volstaat dit niet om zijn biologische vaderschap vast te stellen. De Raad kan aldus het motief dat de weigering van de erkenning van zijn vaderschap een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een gezinsleven, bijtreden. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook rekening heeft gehouden met het feit dat de biologische band eventueel zou kunnen worden aangetoond waar hij het volgende motiveert: *“Indien betrokkene wel kan aantonen dat ouderschap, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Zelfs indien betrokkene de vader zou zijn, opent het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn niet zonder meer het recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van zijn kinderen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient terug te keren naar zijn land van herkomst om een aanvraag tot verblijf in te dienen.”* Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de loutere vaderschapserkenning niet automatisch een recht op verblijf geeft. Verzoeker dient vervolgens stappen te ondernemen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt verder dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu geen rekening is gehouden met het feit dat verzoeker zijn verblijf trachtte te regulariseren door het erkennen van zijn kinderen. Hij meent dat er niet kan worden bewezen dat hij geen gehoor gaf aan het bevel van 8 oktober 2019. Hij betoogt dat hij heeft getracht werk te zoeken om zijn gezin financieel te kunnen ondersteunen. Dit was evenwel zeer moeilijk ten gevolge van de pandemie. Verzoeker benadrukt tevens dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 september 2022 vrijwillig heeft uitgevoerd zodat er geen sprake is van ‘onderduiken’ of ‘onttrekking’ aan de overheden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Waar verzoeker betoogt dat hij heeft getracht zijn verblijf te regulariseren door het erkennen van zijn kinderen, gaat hij eraan voorbij dat de erkenning tot driemaal toe werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand aangezien uit het onderzoek van het parket bleek dat de erkenning er enkel op

gericht was een verblijfsvergunning te verkrijgen. Verzoeker is hiertegen niet in het beroep gegaan en toont evenmin de biologische band met zijn kinderen aan. Verzoeker kan ook niet ernstig opmerken dat niet is bewezen dat hij het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2019 niet vrijwillig zou hebben uitgevoerd terwijl verzoeker zelf verklaarde, blijkens de vragenlijst van 10 februari 2021, sinds 8 maart 2019 samen te wonen met zijn partner mevrouw S.D., *quod non*. Verzoeker laat verder ook na aan te tonen dat hij het bevel van 8 oktober 2019 zou hebben uitgevoerd. Waar verzoeker betoogt dat hij heeft getracht werk te zoeken merkt de Raad op dat verzoeker illegaal op het grondgebied verbleef en aldus niet over een arbeidsvergunning beschikte. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij over een arbeidsvergunning beschikte. Verzoeker kan ten slotte niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 september 2022 vrijwillig heeft uitgevoerd, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 september 2022 is gerepatriëerd naar Skopje, weliswaar zonder verzet. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Hij betwist dat er vluchtgevaar was of een risico op onderduiken. Hij heeft integendeel vrijwillig uitvoering gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu is de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2019. Waar verzoeker stelt dat het niet bewezen is dat hij het bevel niet heeft opgevolgd, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst is het aan verzoeker om aan te tonen dat hij wel het vorige bevel zou hebben opgevolgd en daar waar verzoeker beweert dat hij het bevel zou hebben opgevolgd is dit in strijd met zijn verklaring van 10 februari 2021. Verzoeker verklaarde immers dat hij samenwoont met zijn partner sinds 8 maart 2019. Waar verzoeker betwist dat er vluchtgevaar is of dat hij zou onderduiken voor de autoriteiten richt verzoeker zijn grief tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en niet tegen de bestreden beslissing. Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen het bevel van 20 september 2022. Dienaangaande wordt opgemerkt dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing, onontvankelijk zijn.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is en willekeurig genomen is, daar hij gedurende twee jaar niet kan terugkeren waardoor hij zich niet kan herenigen met zijn gezin. Verzoeker wordt ernstig geraakt in zijn gezinsbeleving. Verzoeker wenst zo spoedig mogelijk een gezinsaanvraag tot verblijf in te dienen, minstens van zodra de biologische afstamming met zijn kinderen vast staat.

In de bestreden beslissing is rekening gehouden met verzoekers grief waar het volgende wordt gemotiveerd: *“Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in*

België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen wanneer twee derde van de termijn van het inreisverbod verlopen is. Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven. Het is in het belang van het kind dat diegene die verklaart hun vader te zijn, zich via de wettelijke kanalen registreert en zodanig in een positie komt dat hij voor zijn kinderen een vaderlijke en zorgende functie kan uitoefenen.” De gemachtigde oordeelt bijgevolg dat verzoeker reeds na twee derde van de termijn van het inreisverbod een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen en dat hij tijdens de scheiding nauw contact kan onderhouden met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen. Verzoekers kinderen kunnen hem ook bezoeken in het land van herkomst. Verzoeker betwist niet dat hij contact kan onderhouden met zijn kinderen en ze hem kunnen bezoeken tijdens de scheiding. Verzoeker voert geen hinderpalen aan waaruit zou blijken dat hij geen contact kan onderhouden met zijn kinderen of dat zijn kinderen hem niet kunnen bezoeken. Aldus toont verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aan, noch toont hij aan dat de beslissing disproportioneel is of willekeurig werd genomen.

De Raad merkt bovendien op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod, rekening heeft gehouden met alle relevante elementen. Zo stelt de gemachtigde vast dat verzoeker illegaal in het Rijk verbleef, niet bewijst dat hij gehuwd zou zijn, zijn partner wettelijk samenwoont met een andere man, de vaderschapserkenning voor beide kinderen is geweigerd na negatief advies van het parket, geen beroep is ingediend tegen deze weigeringsbeslissingen, geen bewijs voorligt van de biologische afstamming met zijn kinderen, geen beschermenswaardig gezinsleven wordt aangetoond, dat zelfs wanneer de biologische afstamming zou worden aangetoond verzoeker vanuit het land van herkomst een aanvraag tot verblijf dient in te dienen, deze aanvraag reeds na twee derde van de duurtijd van het inreisverbod kan worden ingediend, verzoeker via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met zijn kinderen, deze laatsten hem kunnen bezoeken in het land van herkomst en dat de spataders van verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aantonen. De motivering in de bestreden beslissing gaat aldus afdoende in op de specifieke situatie van verzoeker. Verzoeker weerlegt de motieven niet en toont niet aan dat de beslissing willekeurig is genomen, met het enkele argument dat zijn gezinsbeleving ernstig wordt geraakt en hij zo spoedig mogelijk een gezinsaanvraag wenst in te dienen, terwijl tot op heden de biologische afstamming niet werd aangetoond. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom verweerder met dit gegeven, met name dat hij stappen heeft ondernomen om de biologische afstamming te laten vaststellen, rekening zou moeten houden bij de beoordeling van de duur van het inreisverbod.

Nu verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de in de bestreden beslissing vervatte beoordeling van de specifieke omstandigheden van zijn geval onredelijk of onzorgvuldig zou zijn, kan de Raad een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet ook niet weerhouden. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel of van het verbod van willekeur blijkt evenmin.

Waar verzoeker ten slotte betoogt dat zijn verblijf in het gesloten centrum “*enorm zwaar heeft doorgewogen*” en dat de vrijheidsberoving grote psychologische gevolgen had voor hem, dient de Raad op te merken dat zijn grief is gericht tot de beslissing tot vasthouding die *in casu* niet voorligt en waarover de Raad overigens niet de rechtsmacht beschikt om er kennis van te nemen.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN